

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 271/2021-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED]

[REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Tatianou Vorobelovou, Bajzova 2, Košice, proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 4 Tos 85/2020 z 10. septembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 9. novembra 2020 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa (sťažovateľ ju doplnil podaniami doručenými ústavnému súdu 9. novembra 2020, 13. novembra 2020 a 25. apríla 2021) vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 3 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Tos 85/2020 z 10. septembra 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ od 1. januára 2012 na základe rozsudku Okresného súdu Košice I č. k. 1 T 15/2016 z 2. novembra 2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 7 To 121/2017 z 24. januára 2018 vykonáva úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 14 rokov.

Sťažovateľ 10. decembra 2019 podal Okresnému súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) žiadosť (návrh) o upustenie od výkonu trestu odňatia slobody podľa § 413 ods. 2 Trestného

poriadku, o ktorej okresný súd rozhodol uznesením č. k. 7 Nt 70/2019 zo 7. júla 2020 tak, že ju zamietol.

Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej krajský súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 1 Tdo 49/2020 z 13. januára 2021 rozhodol tak, že ho podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku odmietol z dôvodu, že bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom namieta, že okresný súd arbitrárne zamietol jeho žiadosť o upustenie od výkonu trestu odňatia slobody podľa § 413 ods. 2 Trestného poriadku a následne aj krajský súd arbitrárne vyhodnotil ním prezentované okolnosti, ktoré neodôvodňujú upustenie od výkonu trestu odňatia slobody podľa § 413 ods. 2 Trestného poriadku.

Sťažovateľ taktiež namieta, že okresný súd tým, že nenariadil verejné zasadnutie vo veci (v spojení s tým, že pred zasadnutím sťažovateľa a jeho obhajcu neoboznámil so zadováženými dôkazmi, aby dal sťažovateľovi možnosť sa k nim vyjadriť), porušil jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom krajský súd toto procesné pochybenie okresného súdu následne nenapravil, ale sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu ako nedôvodnú zamietol.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 3 dohovoru sťažovateľ v podstatnom uvádza, že Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre konštatoval, že pri preskúvaní zdravotného stavu väzňa a vplyvu pobytu vo väzení na vývoj jeho zdravotného stavu isté spôsoby zaobchádzania (liečby) porušujú čl. 3 dohovoru tým, že sú ponižujúce pre osobu trpiacu psychickými problémami.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 3 a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 3 a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu.

Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu ním označených ustanovení ústavy a dohovoru malo dôjsť tým, že okresný súd arbitrárne zamietol jeho žiadosť o upustenie od výkonu trestu odňatia slobody podľa § 413 ods. 2 Trestného poriadku, následne aj krajský súd arbitrárne vyhodnotil ním prezentované okolnosti, ktoré neodôvodňujú upustenie od výkonu trestu odňatia slobody podľa § 413 ods. 2 Trestného poriadku, nenapravil procesné pochybenie okresného súdu spočívajúce v nenariadení verejného zasadnutia a jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu ako nedôvodnú zamietol.

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu:

9. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

10. Ústavný súd nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu

základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavnoprávnou požiadavkou je, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľne a logicky odôvodnené.

11. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. aby príslušné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

12. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu.

13. Podľa § 413 ods. 2 Trestného poriadku súd môže upustiť od výkonu trestu odňatia slobody alebo jeho zvyšku, ak zistí, že odsúdený ochorel na nevyliciteľnú životu nebezpečnú chorobu alebo nevyliciteľnú duševnú chorobu.

14. Ústavný súd pri posudzovaní dodržania ústavno-procesných princípov orgánmi verejnej moci pri rozhodovaní vychádza z toho, že na rozhodnutia vydané na rôznych inštanciách je potrebné pozeráť ako na jeden celok. Vzhľadom na túto obsahovú spojitosť napadnutého uznesenia krajského súdu s uznesením okresného súdu, ktorým okresný súd žiadosť sťažovateľa o upustenie od výkonu trestu odňatia zamietol, ústavný súd považoval za potrebné poukázať najprv na podstatnú časť z tohto uznesenia okresného súdu.

Okresný súd v odôvodnení predmetného uznesenia vychádzal z hodnotenia sťažovateľa [REDAKOVANÉ] (ďalej len „ÚVTOS“), z ktorého vyplýva, že sťažovateľ je umiestnený do oddielu špecializovaného zaobchádzania, kde mu je venovaná odborná terapeutická starostlivosť. Dopúšťa sa širokej škály disciplinárnych previnení, ktoré mnohokrát vyústili do fyzických atakov. Kritické situácie vo výkone trestu vedú k prejavom jeho osobnostnej abnormality, pričom vo väčšine prípadov ide o jasne uvedomené, účelovo motivované aktivity, ktorých cieľom je získanie rôznych neoprávnených výhod, ako prostriedkov na únik z konfliktnej situácie či ako forma „protestu“ proti výkonu trestu. V rámci špecializovaného zaobchádzania sa s ním realizujú terapeutické stretnutia, ktoré však názory a náhľady sťažovateľa v požadovanej miere neovplyvňujú, je proti nim v podstate rezistentný. Aj napriek hľadaniu pozitívnych rezerv a zmyslu života prostredníctvom terapií sa uňho objavujú sklony k intrigánstvu, lži, pretvárke a nemiestnej ctižiadostivosti či pomstychtivosti. Absentuje kritický postoj k spáchanej trestnej činnosti a sebareflexia.

Následne okresný súd poukázal na zhodnotenie zdravotného stavu sťažovateľa z 2. júla 2020 od vedúceho lekára ÚVTOS – zdravotníckeho zariadenia MUDr. Dagmar Kollárikovej, z ktorého vyplýva, že sťažovateľ je dlhodobo (od pätnásteho roku života) v psychiatrickej dispenzarizácii

pre schizotypovú poruchu. Je formálne spolupracujúci, avšak odmietavý k úprave medikácie. V popredí klinického obrazu sťažovateľa počas obdobia vo výkone trestu dominuje OCD symptomatika, tiková porucha sprevádzaná úzkostným prežívaním, poruchami spánku. Sťažovateľ je opakovane motivovaný k úprave liečby a režimovým opatreniam, ktoré však odmieta pre úzkosť zo zhoršenia svojho zdravotného stavu. Stav sťažovateľa je napriek medikácii a psychoterapeutickému vedeniu bez výraznejších odchýlok. Je edukovaný a motivovaný na spoluprácu so psychiatrom a psychoterapeutom. V doplnení zhodnotenia zdravotného stavu sťažovateľa z 3. júla 2020 MUDr. Dagmar Kolláriková konštatovala, že sťažovateľ je aj pri svojom ochorení zdravotne spôsobilý na výkon trestu odňatia slobody a zdravotná starostlivosť mu je poskytovaná v súlade so zákonom a aj s daným psychiatrickým ochorením môže vykonávať trest odňatia slobody.

Vo vzťahu k znaleckému posudku MUDr. Caisovej a MUDr. Medveckej z roku 2013, na ktorý sťažovateľ poukázal vo svojej žiadosti o upustenie od výkonu trestu odňatia slobody, okresný súd v podstatnom uviedol, že v konaní pred Okresným súdom Košice I vedenom pod sp. zn. 1 T 88/2012 bol už skôr predložený znalecký posudok MUDr. Drobu a MUDr. Lexmanna z roku 2012, ktorý dospel k iným záverom, a preto bol v roku 2014 vo veci vypracovaný aj kontrolný znalecký posudok znaleckou organizáciou foresic.sk Inštitút forenzných medicínskych expertíz, v ktorom boli potvrdené znalecké závery znaleckého posudku znalcov MUDr. Lexmanna a MUDr. Drobu a nepotvrdené znalecké závery znaleckého posudku znalcov MUDr. Caisovej a MUDr. Medveckej. Zo záverov kontrolného znaleckého posudku pritom vyplýva, že sťažovateľ trpel (a aj v súčasnosti trpí) zmiešanou poruchou osobnosti s dominanciou rysov schizoidných, histriónskych, s tikovou poruchou i obsedantne-kompulzívnou poruchou.

Vo vzťahu k lekárske správy, ktoré v súvislosti so žiadosťou o upustenie od výkonu trestu odňatia slobody predložil obhajca sťažovateľa, okresný súd konštatoval, že všetky tieto lekárske správy už boli predložené v pôvodnom konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 1 T 15/2016 (resp. sp. zn. 1T/88/2012), v ktorom sa rozhodovalo o vine a treste sťažovateľa.

Nadväzujúc na uvedené, okresný súd konštatoval, že podmienkou pre upustenie od výkonu trestu odňatia slobody alebo od výkonu zvyšku trestu odňatia slobody podľa § 413 ods. 2 Trestného poriadku je zistenie, že odsúdený ochorel na nevyliciteľnú životu nebezpečnú chorobu alebo na nevyliciteľnú duševnú chorobu (duševná choroba, ktorá síce vo svojich dôsledkoch nespôsobuje smrť postihnutého, ale nespôsobilosť vnímať okolitý svet a reagovať naň spôsobom primeraným duševne zdravému človeku), pričom obe formy týchto chorôb musia dlhodobo a zásadným spôsobom sťažovať schopnosť odsúdeného podrobiť sa podmienkam výkonu trestu odňatia slobody, prípadne chápať jeho zmysel, pričom nemožno vôbec očakávať, že by sa v dohľadnej dobe mohla zdravotná prognóza odsúdeného vyvíjať pozitívnym smerom, ale, práve naopak, je preukázané, že sa bude vyvíjať opačne, smerom negatívnym.

Okresný súd vo vzťahu k sťažovateľovi dospel k záveru, že sťažovateľ síce trpí vážnou duševnou chorobou, ktorá nie je úplne vyliečiteľná, je však liečbou ovplyvniteľná. Prognóza tejto choroby u sťažovateľa teda nie je pesimistická, ale (potrebnou) liečbou je možné túto ovplyvniť pozitívnym smerom. Zo správ ÚVTOS a ÚVTOS – zdravotníckeho zariadenia pritom jednoznačne vyplýva, že je možné i v podmienkach výkonu trestu odňatia slobody vytvoriť pre sťažovateľa také podmienky,

aby sa prognóza jeho choroby vyvíjala pozitívnym smerom a aby sa odsúdený v potrebnej miere na výkon trestu adaptoval. Podľa názoru okresného súdu preto za daných okolností nie je žiaduce rozhodnúť o upustení od výkonu trestu odňatia slobody, pretože by sa tým oslabil účel trestu. Sťažovateľ má (a aj v budúcnosti naďalej bude mať) vytvorené potrebné podmienky, aby bola rešpektovaná jeho ľudská dôstojnosť a aby samotný výkon trestu odňatia slobody nebol pre neho krutý či ponižujúci. Okresný súd zároveň poukázal na to, že všetky obhajobou prezentované skutočnosti, ktoré (podľa obhajoby) odôvodňujú upustenie od zvyšku výkonu tresty odňatia slobody už boli produkované skôr v konaniach vo veci samej. Okresný súd uzavrel, že po dôkladnom preštudovaní pripojeného spisového materiálu (spisy Okresného súdu Košice I sp. zn. 1 T 88/2012 a sp. zn. 1 T 15/2016), hodnotenia ÚVTOS a predovšetkým hodnotenia vedúceho lekára ÚVTOS – zdravotníckeho zariadenia dospel k záveru, že sťažovateľ je schopný ďalej vykonávať trest odňatia slobody v podmienkach ÚVTOS, jeho život a zdravie vo výkone trestu odňatia slobody nie sú diagnostikovanou poruchou nijako obmedzené, a preto okresný súd návrh sťažovateľa na upustenie od výkonu trestu odňatia slobody, resp. jeho zvyšku, zamietol ako nedôvodný.

15. Krajský súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu ako nedôvodnú zamietol. V odôvodnení napadnutého uznesenia krajský súd po zosumarizovaní dôvodov podanej sťažnosti a záverov, ku ktorým dospel okresný súd, v podstatnom uviedol, že obhajoba v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu neuviedla žiadne nové okolnosti okrem tých, ktoré už uvádzala v rámci žiadosti sťažovateľa o upustenie od zvyšku výkonu trestu odňatia slobody, nepredložila žiadny nový dôkaz, ktorý by nasvedčoval tomu, že tvrdenia lekárky z ÚVTOS, kde sťažovateľ vykonáva trest odňatia slobody, sú nesprávne a v rozpore so skutočnosťou a že je potrebné skutočne u sťažovateľa upustiť od výkonu trestu odňatia slobody. Krajský súd sa preto stotožnil s uznesením okresného súdu, ktorý si podľa názoru krajského súdu pre svoje rozhodnutie vyžiadal všetky potrebné podklady a zisťoval všetky rozhodné skutočnosti, a aj vo svojom uznesení sa podrobne zaoberal dôvodmi, prečo nie je potrebné a ani možné upustiť u sťažovateľa od výkonu trestu odňatia slobody.

16. Neexistuje ústavou zaručené právo na to, aby bolo vyhovené návrhu odsúdeného na upustenie od výkonu (zvyšku) trestu odňatia slobody. Z relevantnej právnej úpravy (§ 413 ods. 2 Trestného poriadku) aplikovanej aj v právnej veci sťažovateľa vyplýva, že posúdenie odôvodnenosti upustenia od výkonu (zvyšku) trestu odňatia slobody je výhradne vecou sudcovskej úvahy. Je teda na všeobecnom súde, aby skúmal a posúdil, či je v konkrétnom prípade vzhľadom na konkrétne okolnosti veci odôvodnené upustiť od výkonu (zvyšku) trestu odňatia slobody. Právoplatné rozhodnutie o upustení má závažný dôsledok, a to ten, že trest odňatia slobody, resp. jeho zvyšok nemožno s konečnou platnosťou vykonať alebo v jeho výkone pokračovať, aj keď rozhodnutie, ktorým bol trest uložený, zostáva právoplatné a vykonateľné.

17. Krajský súd v napadnutom uznesení v zhode s okresným súdom dospel k záveru, že skutočnosti prezentované obhajobou neodôvodňujú u sťažovateľa upustenie od výkonu trestu odňatia slobody podľa § 413 ods. 2 Trestného poriadku, keďže obhajoba upustenie od zvyšku výkonu tresty odňatia slobody podporuje skutočnosťami, s ktorými sa súdy vysporiadali už v konaniach vo veci samej

a zároveň z aktuálneho vyjadrenia ÚVTOS – zdravotníckeho zariadenia jednoznačne vyplýva, že sťažovateľ je aj pri svojom ochorení zdravotne spôsobilý na výkon trestu odňatia slobody, pričom zdravotná starostlivosť mu je poskytovaná v súlade so zákonom a aj s daným psychiatrickým ochorením môže vykonávať trest odňatia slobody.

18. Bez toho, aby bolo potrebné tieto skutočnosti ďalej analyzovať, keďže sú podľa názoru ústavného súdu samy osebe dostatočne výpovedné, pokiaľ ide o zodpovedanie otázky, či sťažovateľ preukázal, že v jeho prípade je potrebné upustiť od výkonu zvyšku trestu odňatia slobody, ústavný súd konštatuje ústavnú konformnosť odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu. Konajúce súdy sa náležite vysporiadali s návrhom sťažovateľa na upustenie od výkonu (zvyšku) trestu odňatia slobody a riadne vysvetlili dôvody pre jeho zamietnutie. Zamietnutie žiadosti (návrhu) sťažovateľa o upustenie od výkonu trestu odňatia slobody podľa § 413 ods. 2 Trestného poriadku bolo založené na racionálnom a ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou.

Ústavný súd zároveň poukazuje na ustálený právny názor, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

Ústavný súd v uvedenej súvislosti ďalej pripomína, že nie je „skutkovým súdom“, sám dokazovanie spravidla nevykonáva a nie je preto ani oprávnený do skutkových záverov všeobecných súdov zasahovať (II. ÚS 472/2014).

19. Pokiaľ ide o ďalšiu sťažovateľovu námietku, podľa ktorej krajský súd nenapravil procesné pochybenie okresného súdu spočívajúce podľa názoru sťažovateľa v tom, že okresný súd o návrhu sťažovateľa na upustenie od výkonu (zvyšku) trestu odňatia slobody nerozhodol na verejnom zasadnutí, ústavný súd konštatuje, že z § 291 Trestného poriadku jednoznačne vyplýva, že na verejnom zasadnutí súd rozhoduje len v prípade, ak to zákon výslovne ustanovuje, pričom § 413 Trestného poriadku upravujúci rozhodovanie súdu o upustení od výkonu trestu odňatia slobody nepredpisuje, aby súd rozhodoval na verejnom zasadnutí. V zmysle § 301 Trestného poriadku pritom zároveň platí, že na neverejnom zasadnutí rozhoduje senát tam, kde nie je zákonom predpísané, že sa rozhoduje na hlavnom pojednávaní alebo na verejnom zasadnutí. Z uvedeného teda nepochybne vyplýva, že o návrhu na upustenie od výkonu (zvyšku) trestu odňatia slobody konajúci súd má a môže rozhodovať výhradne len na neverejnom zasadnutí, pričom Trestný poriadok mu nedáva žiadnu možnosť, aby sa od tohto pravidla odchýlil a rozhodoval na verejnom zasadnutí.

Vzhľadom na uvedené nie je možné postup okresného súdu hodnotiť ako taký, ktorý by bol v rozpore so znením, zmyslom alebo účelom relevantných ustanovení Trestného poriadku, a ani sám sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nekonkretizoval ustanovenie Trestného poriadku, ktoré by okresný súd napadnutým postupom zjavne porušil alebo nepripustne „obišiel“. Neobstojí ani tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho práv krajským súdom, ktorého sa mal dopustiť tým, že

nenapravil pochybenie okresného súdu, ktorý v predmetnej veci nenariadil verejné zasadnutie, keďže v tomto k žiadnemu porušeniu práv sťažovateľa nikdy nedošlo.

Vo vzťahu k súvisiacej námietke sťažovateľa, že vzhľadom na nenariadenie verejného zasadnutia neboli sťažovateľ a jeho obhajca oboznámení so zadováženými dôkazmi tak, aby sa mal sťažovateľ príležitosť k nim vyjadriť, ústavný súd uvádza, že v zmysle § 69 Trestného poriadku má sťažovateľ, resp. jeho právny zástupca právo nazerať do spisov, robiť si z nich výpisky a poznámky a obstarávať si na svoje trovy kópie spisov a ich častí, pričom ani sťažovateľ v ústavnej sťažnosti netvrdí, že by jeho právnomu zástupcovi bolo pred konaním predmetného neverejného zasadnutia, resp. po jeho uskutočnení, uplatnenie tohto práva znemožnené.

20. Sťažovateľom napadnuté rozhodnutie krajského súdu v ničom nesignalizuje možnosť porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, dôvodnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. medzi sťažovateľom napadnutým rozhodnutím krajského súdu a obsahom práva, ktorého vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení.

21. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 3 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu:

22. Sťažovateľ zároveň tvrdí, že napadnutým uznesením krajského súdu bolo zasiahnuté aj do jeho práva podľa čl. 3 dohovoru (zákaz mučenia), pričom z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ svoju argumentáciu o porušení tohto práva napadnutým uznesením krajského súdu odvodzuje od namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Keďže však ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, nemohlo v takomto prípade dôjsť ani k porušeniu práva podľa čl. 3 dohovoru (m. m. III. ÚS 21/2020).

23. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 3 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu:

24. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd, vychádzajúc z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, konštatuje, že pod ochranu podľa čl. 6 dohovoru nespadá konanie o návrhu na upustenie od výkonu trestu odňatia slobody, pretože v tomto konaní ide o vydanie rozhodnutí, ktoré priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru (o tom už bolo právoplatne rozhodnuté v pôvodnom konaní, v ktorom bol sťažovateľovi uložený trest, upustenia od výkonu ktorého sa sťažovateľ domáha). Inak povedané, pôsobnosť (aplikovateľnosť) čl. 6 dohovoru zásadne nepresahuje okamih konečného, právoplatného rozhodnutia o vine a treste, z čoho vyplýva, že sa nevzťahuje ani na konanie o návrhu na upustenie od výkonu trestu odňatia slobody.

25. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

26. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. mája 2021

Peter Molnár
predseda senátu